

ιερός

ιερός, -ή κ. -ά -ό, επίθ. [<αρχ. ἱερός], ιερός· το ουδ. ως ουσ. **το ιερό**, το ενδότερο μέρος του χριστιανικού ναού, όπου βρίσκεται η Αγία Τράπεζα·

- *δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο*, δε σέβεται απολύτως τίποτα, δεν έχει καμιά ηθική αναστολή: «μην ξανοίγεται πολύ μαζί του, γιατί δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο και θα σε καταστρέψει»·

- *ιερό τέρας*, βλ. λ. *τέρας*·

- *ιερός πόλεμος*, βλ. λ. [πόλεμος](#)·

- *περνώ απ' την Ιερά Εξέταση* ή *περνώ από Ιερά Εξέταση*, βλ. λ. [εξέταση](#)·

- *σ' ό,τι έχω ιερό*, όρκος για να γίνουμε πιστευτοί σε αυτά που λέμε σε κάποιον: «σ' ό,τι έχω ιερό, τα πράγματα έγιναν έτσι ακριβώς όπως σου τα λέω»·

- *τα ιερά και τα όσια*, ό,τι πιο ιερό έχει ή θεωρεί κάποιος στη ζωή του: «θα πολεμήσουμε για τα ιερά και τα όσια»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας